

Hajnóczy Péter
A HANGYA ÉS A TÜCSÖK

A novemberi szél a zörgő faágakról éppen az utolsó fonnyadt-száradt leveleket tépte le, amikor az erdőszélen találkozott a tücsök és a hangya. A hangya kicsit kopott, naftalin szagú, de panofixbéléses télikabátot viselt – júliusban vette leszállított áron a Bizományi Áruházban, akár a vízhatlan sibakancsát -, a tücsök viszont láthatóan didergett vékony és béleletlen vászondzsekijében. A tücsök zsebre dugott kézzel álldogált, mert kesztyűje sem volt.

– Jó napot, tücsök szomszéd – mondta a hangya. – Ahogy elnézem, nem izzad bele a kabátjába...

– Bizony, hideg van, hangya szomszéd – válaszolt vacogva a tücsök. – Ez a szél az ember csontját is átjárja...

A hangya megigazgatta bőrkesztyűs kezével a sálát a nyakán.

– A feleségem kötötte – mondta. – Ügyes asszony: nézi a televíziót és közben mindig köt vagy horgol valamit. Maga, úgy tudom, nőtlen és albérletben lakik...

– Hát igen – bólogatott a tücsök -, tudja, én mindig csak hegedülgetek, másra nemigen marad idő...

Cigarettásdobozt kapart elő a zsebéből, és odakínálta a hangyának.

– Köszönöm – rázta a fejét a hangya. – Több mint három hónapja, hogy leszoktam a dohányzásról. Nemcsak haszontalan, az egészségre káros szenvedély ez, de pénzbe is kerül. Egy doboz cigaretta árából megreggelizhet vagy megvacsorázhat a magamfajta kétkezi munkás. – Megköszöri a torkát.

– Úgy tervezzük a feleségemmel, hogy jövőre nagyobbra cseréljük a lakást. Központi fűtés, telefon, közvetlen földalatti járat a szemétdombhoz...

A tücsök cigarettára gyújtott.

– Aki nyáron hegedül, míg mások megfogják a munka végét, hogy vigyék valamire az életben... – A hangya megcsóválta a fejét. – Talán azt gondolta, kedves tücsök szomszéd, hogy ebben az évben nem is lesz tél?

– Egy hét múlva elutazom – mondta a tücsök -, csak úgy május felé jövök haza...

– Elutazik? – csóválta a fejét a hangya. – Valami rokoni meghívás, kedves szomszéd?

– Nem járok én vendégségbe – mondta a tücsök -, csak hegedülgetek otthon, gyakorlok...

– Elárulná, hová utazik? – mosolygott rá a hangya.

– Párizsba – mondta a tücsök.

– Párizsba?

A hangya kerekre tágult szemmel a tücsökre meredt.

– Tréfál, kedves szomszéd? – kérdezte kissé emelt hangon. – Miből telne magának arra, hogy Párizsban töltsen a telet?

– Meghívtak... a Conservatoire... – mondta a tücsök. – Hangversenyeken hegedülök...

A hangya a földre szögezte a szemét, hallgatott egy darabig, aztán kérlelő hangon megszólította a tücsköt:

– Tekintettel a régi ismeretségre... elintézne egy számomra fontos ügyet?

– Kérem, nagyon szívesen... – biztatta a tücsök – csak mondja, szomszéd úr...

– Arra kérném – mondta a hangya -, hogy Párizsban keresse fel La Fontaine urat, és mondja meg neki, hogy nyalja ki a seggem.

1975

forrás: Hajnóczy Péter: *A fűtő*. Szépirodalmi Könyvkiadó, Budapest, 1975.